

Bolyongás az éjszakai vadonban

Arlo széttekerte a pergament, és gondterhelt arccal elkezdte olvasni. Felnézett, majd Hagley kérdő tekintetére székel kínálta.

– Ülj le szerintem, mert hosszú, ami ide van írva.

2288. év, valamikor nyáron

Addig maradunk életben, amíg a készleteink kitartanak. Az elsüllyedt városból özönlének a kísértetek és az élőhalottak. Az éjszakáink nyomasztóak és ideglenek. A nappalok megködbe burkolódzóak és egy cseppet sem felemelőbbek. Bár meleg van, ahogy az az évszaknak megfelelően várható, de minden nyirkos és penész szaga bűzlik. Három hete vagyunk blokád alá vonva. Nem tudom, ki akarja ezt így, mivel nem szólítottak meg minket ez idáig. Senki nem mehet ki, és nem jöhet be. A nagyobb aggodalmam viszont az, hogy nem is tűnik fel senki a láthatáron, mintha csak tudnák, hogy mostanában nem jó ötlet ide jönni.

Egy nyílvessző csapódott be a dolgozószobámba. Az ablakon lőtték be. Egy üzenet volt ráérősítve, melyben közlik velünk, hogy három napunk van elhagyni a tornyot. Természetesen eszem ágában sincs eleget tenni ennek a felszólításnak. Közöltem a személyezettel, hogy bárki szabadon távozhat kedve szerint. Páran el is mentek, azóta nem tudok róluk semmit. A

kovácsom, az inasa, a lovászmom és jópáran még úgy döntöttek, itt maradnak. Nagy bánatomra szeretett gondnokom és barátom, Adalfarus is távozott. Az üzenet óta eltelt egy nap. A köd mintha sűrűsödne, és a kastélyom körül rothadó ruhákban őrző-rátózó büzlő sereg kitart, bár továbbra sem bántanak minket. Az ablakból látom, hogy aki cuccait összeszedve elindul, azt kiengedik. Űveges szemmel figyelik, ahogy közeledik, majd szétnyitják előtte soraikat, és hagyják elmenni.

Két napra vagyunk a felszólítástól. Urkond barátommal a táltossal, aki még kitart mellettem, meghoztunk egy döntést. Mivel nem sok esélyét látjuk annak, hogy túléljük az elkövetkezendő napot, lezárjuk a ládát egy nagyon erős gátló varázslattal. Sem kinyitni, sem összetörni vagy elmozdítani nem tudja senki, csak és kizárólag akkor, ha A'Nagtoth utódja a közelben van.

Itt Arlo felnézett. Rápillantott Hagley-re, és elgondolkodott róla, hogy kire lehet érvényes, amit a sorokat papírra vető személy mesélt. A tizedes türelmesen várt. A mágus tovább olvasott.

Te, akinek kinyílt a láda! Amit kerestek, azt itt sem fogjátok megtalálni, és ezúton bocsánatodat kell kérjem, kedves igaz szívű lélek, amiért korábban hazudtam. Én csak elvonom az ellenség figyelmét, és ezzel befejeződik a szerepem a történetben. Te viszont keresd a jövőndölést, és találj meg! Hidd el, közelebb jársz hozzá, mint hinnéd. Fuss neki még egyszer, és kutass kitartóan! Térj be a 800 éves tölgyesbe! Hidd el, csodákra lelsz ott a makkok között! Ha veletek van A'Nagtoth utódja, tudni fogod, mi a dolgod!

Utolsó nap. Teljesen besötétedett, és néma csend borult a tájra. A Napnak már régen fel kellett volna kelnie a látóhatáron, de nem fog többet, tudom. Urkond a legerősebb védő és rejtővarázslatokat bocsátotta az uradalom köré, de én érzem, hogy a végítélet nem kintről és nem kard formájában fog lecsapni ránk, hanem innen belülről emészt el minket. Hogy ezután mi következik? Azt nem tudom, de a történelem itt lezárja Brutus Galenus históriáját. A kastélyon átok ül, amit a táltos hatalmas tudása sem tud levenni róla. Az Öreg Szellem óvja azt, aki idetéved még egyszer.

* * *

Egy ágról szakadt lovas közeledett vágtságban Hamvasoromhoz. Kisebb feltűnést keltett a közeledése a kapuőrök körében. Miután azonosította magát, bebocsátották. Tajtékos lova remegett a túlterheltségtől. Miután átadta az istállómasternek, haladéktalanul a tiszt szállítás felé vette az irányt. Elhaladtában megállt az udvari kút mellett, és azonmód teleitta magát a vödörből.

Szolgált a kaszárnnyában még egy Gordianus nevű tiszt, történetesen Nero Gordianus, az északon eltűnt százados iker-testvére szintén századosi rangban. A gyomra görcsbe rándult az érkező láttán, aki a leomlott toronynál harcoló egyik kardos katona volt, és a visszafelé indulók küldtek előre, hogy hírekkel szolgáljon megérkezésükig. A tiszt szótlankul hallgatta a mintegy öt perces beszámolót, majd miután a katona befejezte, ennyit mondott:

– Ül le. Borzalmasan nézel ki – majd ő állt fel, és aggódó tekintettel kérdezte meg – Mondd meg kérlek, a fivérem él

még?

A katona ereje határán járt, és leültében majdnem leesett a székről.

– Százados, kinyitottuk a ládát, és ami történt, az a véres rémálom volt maga... Pókok mindenfelé. A szemeik villogtak. A szemeik... Valami átok lehetett vagy nem tudom... Nem akarok többet hallani arról a toronyról... – majd szinte sírva nézett a tisztre – Kérlek százados... Hagyj elmennem! Nagyon fáradt vagyok.

A másik neki háttal állt, és az ablakon nézett észak felé. A katona közben felocsúdott, és a beszámolóját így fejezte be:

– A fivéredet... A fivéredet elrabolták. Nem tudjuk, hol van.

Gordianus itt lehunyta a szemét, és erőt véve magán megfordult.

– Derék katona vagy. Menj, feküdj le!

A hírt hozó távoztával a százados megdörzsölte a szemét, köhintett, és oldalára tűzte a kardját. Kiment a helyiségből, és végigcsattogott az emeleti folyosón, fel a lépcsőn egy tetőtéri szoba előtt állt meg. Kopogott, majd a kiáltásra benyitott.

A helyiségben az a kapitány ült, aki Hagley-t igazította el a mágusok tornyában tartandó éjszakai megbeszélés előtt. Ő volt a birodalom Belső kikötőjének egyik állomástisztje, a Vörös Zivatar nevű hajó fregattkapitánya. Téli időszakban, amikor a hajózási tevékenység rendszerint alábbhagy, a fővárosban láttott el szolgálatot.

– Nero?

– Faustus, bízol a megérzéseimben?

– Bízom.

A százados kifújta magát, majd folytatta.

– Hírnök érkezett Hagley-ék felől. A küldetés kudarcba fulladt, elverték őket. Halottjaik és sebesültjeik vannak. Elin-dultak vissza Hamvasorom felé. Kérlek, engedd meg, hogy elé-jük lovagoljunk, mert rossz előérzetem van.

– Mire gondolsz?

– Erre nincs idő, de ígérem, mindenről beszámolok, amint visszaértünk.

A kapitány felállt, majd szigorú arccal nézett rá.

– De akkor érjetek vissza! Hallod? – szólt utána a kiira-modónak. Az az ajtón túlról kiáltott:

– Visszatérünk!

* * *

A csuklyás alak belépett a torony felső szintjére, ahol egy nappal ezelőtt a szörnyekkel való összecsapás zajlott. Vörös pontok világítottak a szeme helyén. Három eltakart arcú férfi követte. Előttük feltűnt a nagy láda, amelyet Hagley nyitott ki. A csuklyás vörös szemei kifényesedtek, majd lassan megfordult. Ránézett a kísérőire. Szája kinyílt, és suttogó, re-szelős túlvilági hangon megszólalt:

– Az elfogott katona azt mondta, hogy nem találták meg a ládát.

Beszéde lassú volt, mintha egy szellem szólna. A másik három reszketni kezdett.

– Nagyúr, mi egyből vittük hozzád...

A csuklyás felemelte a kezét. Bőre aszott volt és repede-zett. Nem emberi bőrszín volt az, inkább egy elszürkült régi fa-gyökérre emlékeztetett.

– Azt akarod mondani, hogy senki nem jött ide fel a

csata után?

Az előbb szóló csak hallgatott.

– Értem... Az volt a feladat, hogy szerezd meg, ami ebből a ládából előkerül. Van még valami mondanivalód, ami hasznos lehet?

A másik csak csóválta a fejét. Erre a csuklyás felemelte a kezét, és széttárta az ujjait. Tenyerét a szája elé emelte, és fújta egyet a reszkető alak felé. Ettől az térdre rogyott, és elkezdett reszketni. Fejét hátraszegte, tagjai elkezdtek ropogni, és mély hörgés jött fel a torkából.

– Ha még egyszer hibázol, ezt végig csináljuk. Ép cson-tod nem marad, és az lesz az utolsó napod az élők között. Most azonnal utánaeredsz a karavánjuknak, és megszerzed, amit meg kellett volna.

A három alak botladozva kisietett a toronyból. Lent levegő után kapkodva fújták ki magukat.

– Még egy ilyent nem engedhetünk meg magunknak – jegyezte meg a megfenyített. – Most azonnal indulunk a behatolók után.

– Mi legyen a tiszttel? – kérdezte a másik.

A főnöknek látszó rövid mérlegelés után döntött.

– Visszük őt is.

Azzal eliramodott az erdőbe, és rövid ügetés után elérte a barlangot, amit korábban Orman, Ivy és Nyhund talált. Néhány elágazás után megérkezett egy nagyobb szobányi üregbe. Ujjával megérintett egy színében enyhén elütő nagy követ, ami hangos morajlással megmozdult. Először befelé, majd elcsúszott oldalra, és ott megállapodott. Az alak fáklyákkal kivilágított helyiségbe érkezett. Több tucatnyi fegyveres ücsörgött asztalok körül, jobbra egy kocsmapultnak tűnő bútorzat húzódott, a mennyezetről cseppkövek lógtak lefelé. A padló egy része ki

volt rakva kövekkel, másutt csak döngölt földön álltak a berendezési tárgyak. Hangosan röhögve–kurjongatva fogyasztott a társaság, illetve időnként horkanások, agresszív kiabálás is hallatszott.

Páran megszólították, ahogy feldúltan végighaladt az asztalsorok között.

– Kussoljatok! – jött a válasz.

Odament a pult mögött állóhoz.

– Ide figyelj, Krak! Hol a tiszt, akit elfogtunk?

– Mit tudom én!

– Akkor most szedd össze az eszed azon részét, amit még nem ittál el. Kapsz két percet, hogy kiderítsd. Lódulj!

A másik fintorogva, megvető arccal távozott. A főnök átnyúlt a pulton, és lötyintett magának a söröskancsóból. Húzóra kiitta, majd egykedvűen böfögött.

– Hogyan ment? – kérdezte egy asztalnál ülő.

Újabb böfögést elnyomva válaszolt.

– Hogyan ment? Na hogyan? Ha nem lettetek volna olyan barmok, hogy a toronyba nem mentek fel, akkor sokkal simábban ment volna. Ugyanis a jövevények igenis kinyitották azt a tetves ládát, sőt, kiürítették. Most azonnal fogd össze ezt a csürhét, és fegyvereket összeszedni, indulunk. Megyünk utánuk. Csak a tisztet várom.

* * *

A kora délutáni fagyos szélben hatvan lovas katona lovagolt ki Hamvasoromból nyugat felé. Napnyugtakor elérték az Elefánt sziklákat. Itt Nero megálljt parancsolt. Gyors vackolás, tábortűz, kiadós vacsora, egy pohár bor mindenkinek, és alvás a vastag pokrócok alatt egy ligetesben. Hála a gyakorlatoknak

és a kemény kiképzésnek, valamint a Harcosok Céhe kiváló felszerelésének, reggel újult erővel vágtak neki az országútnak. Másnap estére már Aranea határához közeledtek. Innentől jött a neheze, mert Nero számára nem volt egyértelmű merre tovább, de szerencsére megtalálták a bozótosba bő egy hete vágott ösvényt. A folyóparton haladva lassú ügetésbe kezdtek, nehogy baleset érjen lovat vagy lovast a kezdődő félhomályban. Úgy döntött, hogy most már nem állnak meg, a csapat ugyanis bármikor megérkezhet szemből.

– Uram! – szólította meg egy őrmester. – Ne gyűjtsunk mindnyájan fáklýakat? Tiszta az idő, messzire ellátszik a fény.

– Ragyogó ötlet fiam! Cselekedjete!

Pár perc múlva fényárban úszott a vidék, és Nero azon gondolkodott, hogy vajon az erdő vad és gonosz lakói ezt nem veszik-e felhívásnak. Mérlegelve arra jutott, hogy még ha így is lesz, inkább ez, minthogy Hagley-ékkel valami pokoli véletlen folytán elkerüljék egymást. Nem ez volt az első éjszakai bevetése, és őszintén remélte, nem is ez lesz az utolsó.

Messze távolról rideg szellő csapott az arcukba, emelve az amúgy is riasztó hangulat lélekbe markoló hatását. Egy pizszenés nélkül haladtak előre lassú ügetésben. Csak a lovak patái által keltett zaj és időnként a horkánásuk törte meg a csendet. Mintegy órán keresztül nem történt semmi, amikor északról halvány fénypászma kezdett látszódni. Hunyorogva próbáltak részleteket kivenni, de ahhoz még túl messziről jött. Bár köztük és a fény forrása között lapály terült el, ez egyelőre nem volt lehetséges.

– Lóról leszállni! – kiáltotta az őrmester.

Innen gyalog mentek tovább erőltetett menetben. Ha meglepnék őket, a lovak egyfajta fedezéket nyújtanának. A következő pillanatban dörrenés hallatszott, majd utána pár pilla-

nattal villanás.

– Na, akkor lóra vissza! – adta ki az új parancsot az altiszt, majd a századosra pillantott – aki bólintott. – A lehető legnagyobb tempóban irány észak! Lóra, lovasra vigyázni, senki ne essen el!

* * *

A hátul haladó őrszemek jeleztek az elől haladóknak. A Marden által náluk hagyott fiolák elrobbantása után felültek a lovakra, és a menetoszlop felé vették az irányt közepes tempóban. Ők páran alkottak egy védvonalat a dél felé menekülők számára. Két percen belül elérték a többieket. Egyértelmű volt, hogy követik, sőt talán üldözik őket. Innentől a legnagyobb titokban próbáltak tovább haladni, ezért eloltottak mindent, ami fényt bocsát ki, csak a Hold világított nekik tovább. Hagley úgy gondolta, hogy a rajtaütés sikertelenebb a támadók részéről, ha nincs behatárolható célpontjuk. Mivel világítanak, ezért önmagukat is elvakítják a fáklyákkal, csörtetésük miatt talán nem hallják meg időben, akiket utolérnek. Az a tény viszont, hogy nem félnek világítani, talán azt jelenti, hogy elsöprő sereg indult utánuk. Idegbeszítő hosszú percek következtek. Elöl haladtak a varázslók és az íjászok. Hátul a közelharcban járatosok, így a kardos katonák, Beldon, valamint Hagley. Nyhund maga kérte, hogy hátul mehessen, mivel az illúziós varázslatai jól jöhetnek egy támadás esetén. A vadőrök, akik különösen pontosan tudtak lőni íjjal, és a látásuk is jobb volt, mint a katonáknak egy szekér tetejéről kémleltek hátrafelé.

Egyre erősebben látszódtak a fények, ezért biztosak voltak benne, hogy a találkozás elkerülhetetlen. Egyedüli reményük abban volt, hogy elérik az országutat, és akkor gyorsabb

tempóban tudnak tovább haladni, esetleg a 800 Éves Tölgyes szélénél elbújhatnak a rengetegben. Ahol most botladoztak, az lényegében egy cső volt az átjárhatatlan bozótos cserjésben. Itt egy ekkora menetoszlop nem tudott volna elbújni.

Arlo gondterhelten támaszkodott botjára, és próbálta elkerülni a nagyobb köveket a sötétben. Néha hátrafordult, bár maga is tudta, hogy ez szinte felesleges. Közben elhagyták azt a táborhelyet, ahol nemrég a lidércekkel és a homunkuluszokkal küzdöttek. Fáradtság kezdett rájuk telepedni erőteljesen. A katonák még húzták magukat, de a varázslók teste nem erredződött. Hagley éppen ezért egy szekérre tessékelte Arlót, Bromley-t és Nyhundot. Marden gyalogolt tovább.

Igy telt el majd két órahossza. A lovak néha nyerítettek egyet, néha fújtattak, az emberek meg halkan diskuráltak erről-arról. A két vadőr rendíthetetlenül kémlelte a koromfekete látóhatárt, illetve az onnan érkező fényeket. Ivy már azon kezdett aggódni, hogy újra rájuk támadnak az erdő bizarr lényei, de ehelyett más történt.

Elölről fura hangok szűrődtek hátra, pont, amikor kezét emelte volna, hogy erősödnék a fények. Oly kapta fel először a fejét a zajokra. Nem csak a szeme, de a füle is jobb volt, mint a többieknek dacára a sok évi szesz és bódító gombák hatásának.

– Hallod? – nézett Ivyre.

– Igen – lepődött meg a nő. – Paták és fémek hangja...

Uramatyám, élénk vágtak? De hogyan?

Ekkor meglepetésükre nevetés hallatszott, azután furcsa kurjongatás.

– Mi a fene? – ugrott át Oly egy előrébb haladó szekér tetejére.

– A mieink! – kiáltott hátra egy katona.

– Istenem! – könnyebbült meg Ivy.

Közben elől nagy ölelkezés és kézszorongatás kezdődött.

– Soha jobbkor uram! – szaladt előre a tizedes, és mellkasát a századoséhoz nyomta.

Pár napja ugyanezt tette egy külsőre ugyanilyen emberrel, akiről most semmit nem tudnak. Ettől egy kis szomorúság vegyült az örömébe. A másik megsejthette, hogy erről van szó, mert elsötétült az arca, és kérdőn nézett rá.

Hagley már nyitotta a száját, de az események kezdtek felgyorsulni.

– Szerintem egy órán belül itt vannak – jegyezte meg az egyik katona, aki a hátsó őrzőjáratban kísérte a menetet. – A fáklyáik fénye erősödik.

A tizedes csak ennyit mondott a századosnak:

– Még ne adjuk fel a reményt. Senki nem látta őt elesni.

Rendezték a soraikat, és úgy döntöttek, megengednek maguknak tíz perc pihenőt. Ittak egy-egy pohár bort, ami így el is fogyott. A hatvan lovas még friss élelemmel is ellátta a viharvert menekülőket. Beldon talán kettőt harapott, mire egy méretes cipó és egy hatalmas füstölt hús eltűnt a szájában. Tüzet nem mertek gyújtani, csak néhány pipa fénye szolgált fényforrásként ebben a fölöttébb groteszk helyzetben, illetve helyen. Oly közben a második pohár borát itta, amire egyszerűen nem volt magyarázat, de ez most annyira senkit nem érdekelt. Aztán végül mégis tüzet gyújtottak, de csak egy kevés szalmával, hogy a lovaknak ivóvizet olvasszanak a hóból.

– Mit csináljunk? – kérdezte Arlo.

Beldon azon nyomban kész volt a válasszal.

– Itt van hatvan jó vitéz harcos kellően felbőszülve. Én azt mondom várjuk be őket, és daraboljuk fel mindet a keselyűknek.

– Csábító – kezdte Hagley – És Ormanért vállalkoznék rá én is, de két dolgot még nem tudunk. Az egyik, hogy mennyien vannak, a másik, hogy velük van-e Gordianus. Ez esetben veszélyes lenne egy nyílzápor rá nézve.

A goblin megvonta a vállát, és csak ennyit mondott:

– A második kérdésre én gyorsan megtudom a választ, ha beszivárgok közéjük.

– Ezt nem vállalhatod – ütközött meg rajta Marden.

– Fiam, nagyon jól esik, hogy aggódsz, de ha én láthatatlan akarok lenni, akkor egy sas sem szúr ki a pusztá kellős közepén. Már csak azt kell kitalálni, mit csináljak, ha ott találok. Jelezzek, vagy szabadítsam ki?

A katonák összenéztek. A százados elismerően méregette a kicsi goblint, ugyanakkor lelke mélyén nem is nagyon hitt egy ilyen akció sikerében.

Arlo megvakarta a fejét.

– Mind a kettő. Ha megtalálod, és ki tudod juttatni, ezt feldobod a magasba, és elinatsz onnan – nyúlt be tanítványa kezszerei közé. – Ha ott van, de nem jársz sikerrel, akkor... hm, mi is legyen akkor...

Tanácstalanul néztek egymásra.

– Hacsak nincs lakatra zárt ketrecben, és eszénél van, én kihozom. A gond akkor van, ha mozgásképtelen, vagy eszméletlen.

– Sötét van, simán lekéselhetsz bárkit, főleg, ha nem látnak.

Itt Nyhund furcsa arcot vágott, amit nem tudtak mire vélni. Arlo már sejtette, mi a gond, végül a goblin tett egy beismerést.

– Én még soha nem öltem meg senkit – nézett rájuk furcsán, és kicsit félszegen. Páran együttérzően néztek rá, mire a

százados sietett a segítségére.

– Akkor veled megyek. Mégis csak az én testvérem van ott.

Erre Olynak lett ellenvetése.

– Úgy mozgatsz, és akkora zajt csapsz, mint egy medve, uram. Erőd és a karod hossza nagyon hasznos, ha szemtől–szemben megy a harc. De ez most hátrány. Csak én mehetek.

– Vagy én, barátom – szólalt meg a nő. – Kézenfekvő döntés lennél te, ha nem lenne itt valaki, aki még nálad is légie-sebb. És valljuk be, ha a jó ügyről, vagy barátokról volt szó, bizony én is húztam már elő a kést. És tudok is bánni vele.

* * *

Nyhund és Ivy tehát negyedóra múltán csendben szemlélte, ahogy a társaik elhagyják őket déli irányban. Érezték, hogy ez az egész, több napos küzdelem az elemekkel, a gonosszal, a rejtélyekkel lassan a végkifejlet felé halad, és talán ez az utolsó felvonás. Az üldözők által keltett fények ekkorra nagyon közel voltak. Elvértve hangfoszlányok is jöttek észak felől, és ezek szerint a csapatuk elszánt, és egy cseppet sem rejtve indítják a támadást. A nő bár határozott tervvel készült az elkövetkezendő fél órára, mégis időről időre meg kellett erősítenie magát, hogy minden a helyén van. Ketten vannak, és mind a ketten a természetben nőttek fel, azzal szorosan együtt élnek, a velük szemben állók szemlátomást idegenek ezen a te-repen.

Néhány állat neszelése hallatszott, őket a csörtetve közeledő ellenség zavarhatta fel. Egy őz állt meg pár lépésnyire tőlük, és szemügyre vette őket. Nagyot szippantott a levegőből és halkán horkant egyet. Visszanézett északi irányba, majd a

bozótban megbújó két alak felé fordult, mintha csak összerakta volna, hogy mi fog itt történni. Még egy halk horkanás, és csendben tovább szökdelt.

Milyen jó neki – gondolta a nő.

Közben a Holdat elrejtette néhány átvonuló felhő, mintha csak ezen a késői órán még a természet is melléjük akart volna szegődni. Ha netán a pusztá láthatatlanság nem volna elég.

Ekkor léptek zajára lettek figyelmesek. A goblin csak egy pillantást vetett a nőre a sötétben, amitől mind a ketten el-tűntek az emberi szemek előtt. Halkan odasúgta neki:

– Ezt nem tudom túl sokáig csinálni. Negyedóra talán, aztán az elmém elfárad. Sietnünk kell.

Azzal halkán talpra álltak.

Ez aztán eléggé vegyes társaság volt, nem olyan jól szervezett század, ami őket verte meg a torony tövében. Ron-gyos, szakadt alakoktól kezdve páncélba öltözött fegyverese-ken át néhány vajákos is sietett el az orruk előtt pár méterre. Ló nem volt velük. Honnan jöttek ezek?

Gondosan megvárták, míg az utolsó ember is elsiet, majd felvették a ritmust, és beálltak mögéjük. Egyenként ha-ladtak el a fegyveres gyalogosok mellett halkán ugrálva előre. A csapás, amelyet pár napja vágtak, itt kiszélesedett, viszony-lag jól lehetett lavírozni a menetoszlop tagjai között. Csak a ta-lajból kiálló gyökerek és a levágott bokrok kiálló csonkjai ne-hezítették a haladást. Furcsa beszéddel kommunikáltak ezek az alakok, mintha távolról érkeztek volna. A birodalom nyelve volt ez, de mintha máshol születettek beszélnék.

Perceken belül megtalálták a századost, de sajnos, ahogy sejtették meg volt kötözve keze-lába vastag lánccal. Óvatosan a közelébe férkőztek, amennyire csak lehet. Egy sze-

kéren ült. Szemlátomást nem bántották, mégis elnyűtt volt a tekintete. Ahogy nézett maga elé, lassan megemelte a fejét, és óvatosan jobbra–balra nézett. Már tudta. A goblin szelíden behatolt az elméjébe, és tudatta vele, hogy itt vannak.

A dolog ezen helyzetben egészen reménytelennek tűnt. A láncok oldhatatlanok, a szekér körülveve fegyveresekkel, akik éberén őrizték a foglyot, az illúzió pedig sokáig már nem tartható fent. Ivy és Nyhund egymásra nézett – egymást látták. Ha itt maradnak, akkor viszont hamarosan mások számára is láthatóak lesznek, vagy a goblin annyira legyengül, hogy menekülni sem tudnak.

Ekkor azonban nem várt segítséget kaptak. A főnök, aki az üldözést szervezte, odalépett a szekérhez, és leoldotta a százados lábáról a láncokat. A kezén rajta hagyta. Pár katona kérdően szemlélte az eseményeket, amire a főnök kurtám megjegyezte:

– Nincs jobb dolgotok? Az úrral sétálunk egyet.

Azzal lerángatta a szekérről, és a karját fogva elindult a bokrok közé vele.

– Folytassátok a keresést! Ha utoléritek őket, nem csináltok semmit. Csak követés! Ismétlem, csak kövessétek őket!

Ivy és Nyhund ámulva szemlélte a jelenetet, majd azonnal a főnök nyomába eredt.

* * *

– Nem tudom, hogy ki vagy, de a késem hegye a gerincem mellett.javaslom, hogy ne ficáncolj!

– És egy varázsló is van veled, mert megvakultam – válaszolta a főnök. – Nem fogok ugrálni, csupán egy kérés van. Vigyél a feljebbvalód elé, nőszemély!

– Persze, hogy nem fogsz ugrálni. Gyerünk, indulj!
Némi csönd után a másik ennyit mondott:

– De nem látok... Még annyit sem, mint a holdfénynél...

Ivy ránézett a goblinra, mire a főnök visszanyerte a látását. A táborig tartó húsz perces út eseménytelenül telt, az idegen minden kétséget kizáróan igazat mondott. Közben a százados elnyűtt hangon kezdett érdeklődni a többiek felől.

– Sokan ott maradtak... – kezdte Nyhund. Szegény Orman is. Az íjászok vezetője, és az istállómaster is. Miután... De majd elmondunk mindent, ha visszaértünk.

Semmi nem utalt arra, hogy bárki is gyanút fogott volna az üldözők közül. Hárman valamivel gyorsabban haladtak náluk, mert itt a cserjés egy kicsit ritkásabbá vált, így rövidesen a menetoszlop elejére értek, sőt, le is hagyták azt. A kövek között, gallyak sűrűjében azonban nehéz és veszélyes volt haladni, különösen a kimerült századossal, így hamarosan visszaértek a csapásra. Nyhund emlékeztette őket a biztonságos távolságra, mert varázserejét gyengülni érezte már akkorra.

– Egy fáklyafény sincs sehol, hogy találunk vissza? – kérdezte.

Ivy meglepetten nézett rá:

– Attól ne félj, hogy én eltévedek a vadonban, barátom.

És ezt bizonyítandó, percek múlva pontosan átléptek egy sziklahasadékon, ahonnan indultak. Csend és sötétség. A nő már-már arra gondolt, mégsem tájékozódik olyan jól, mire a százados hangja csattant fel:

– Fivérem!

Majd magához ölelte a halálosan kimerült testvérét.

A másik azonban apatikusan nézett maga elé, csak némi erőtlén mosolyra telt tőle.

Nem látták szükségét, hogy azonnal kikérdezzék. Arlo az egyik szekéren megvetett fekhelyhez kísérte, beadott neki egy kanál főzetet, amitől egy percen belül álomba merült.

A főnök érkezése azonban heves indulatokat keltett. Beldon, amint felismerte, azonnal a fejszéje után nyúlt, amit nagy nehezen kicsavartak a kezéből, erre rávetette magát. Négy markos katona tudta csak lerángatni róla.

– Nyugalom törpe uram! – szólt rá Oly, aki egy kicsit ismét ittasnak tűnt. – Teljesen osztom a véleményedet, és ha az íjam itt lett volna, már nem élne, mert a vessző gyorsabb annál, hogy bárki közbeléphetett volna, de...

– ... De azt kérte, vezessük a feljebbvalónk elé. Másod-sorban bűzlesz a szesztől, lehet, el sem találnád most. Harmad-sorban tulajdonképpen ő hozta ki a századost, mi csak idekísértük. Ahhoz pedig, hogy ennek megtudjuk az okát, előbb beszél-getnünk kell vele.

Sötét titkok nyomában

Az ablakból jól látszódott a hegy füstölgő teteje. Mivel gyengén havazott, a feltörő gőzök sok mérföld messziről is hó-fehérré varázsolták az eget északi irányban. Most, amikor a hőmérséklet fagypont alatt tartózkodott heteken át, csak egy kellemesen kuckós helyiségre vágyott az ember, ahonnan meleg italt szűrcsölve bámulhat kifelé a tájra. A kandallóból pattogó hangok törtek elő, és a vörslő fahasábokat lassan nyaldosták a lángok. Pár parázs égette pötty látszódott az évszázados fapadlón, amit gondos kezek kentek át finom olajjal, hogy időtálló legyen. Vastag szőnyegek borították a helyiséget, színben hozzá illő függönyök lógtak az ablakok mellett, és a plafonról csilár nyúlt be a helyiségbe égnek meredő gyertyákkal.

Beldon a bútorokat és a kovácsolt vas díszelemeket tanulmányozta éppen, miközben méretes kupát szorongatott a kezében. Zsebéből kilógott egy pipa szára. Kellemes fűszer illata szállt, és adott aláfestő hangulatot a csendes diskurzusnak. Középen hatalmas asztalon enni- és innivaló, körülötte bársonnyal bevont karosszékek.

Maida dolgozószobája alatt volt ez a nagy tárgyalóterem, ahová most a küldetés résztvevői és pár mágus gyűlt össze. A meghívottak között volt Faustus a fregattkapitány és Beldon egyik üzlettársa. Közel két tucat ember és idegen kreatúra készült éppen, hogy megtárgyalják az északon történt eseményeket. Két hete tértek vissza, és beköszöntött a kemény tél. Nagy meglepetésükre az uralkodótól is érkezett egy küldött.

Vörös bársonyruhában egykedvűen üldögélt egy ablak mellett. Fogalmuk sincs róla, honnan szerzett tudomást az uralkodóház a gyűlés időpontjáról.

A százados erőnléte eddig nem tette lehetővé, hogy ez a gyűlés megtörténjen, és ha rá várnak, akkor most sem történik meg, úgyszólván nélküle kezdtek neki.

A tények ismertetésével kezdődött, amit Bromley és Arlo vezetett le, és több résztvevőnek is akadt kérdése még azok közül is, akik a toronynál voltak azon a bizonyos napon.

– Nekem csak az nem tiszta, hogy miért kellett ilyen kevésbé ütőképes csapattal indulni? – szegezte nekik a kérdést egyenesen Faustus.

Páran a fejüket csóválták, mások bólogattak.

– Hány kard lett volna ideális kapitány uram? – tárta szét a karját a druida. – Ötven? Száz? Hogyan terveznél meg egy olyan küldetést, amivel kapcsolatban fogalmad sincs, hogy mi vár rád?

Faustus a szájába harapott.

– Nem volt ez kiszámítható – így Hagley. – Tekintetbe kellett vennünk a terep adottságait is. Csak könnyű felszereléssel indulhattunk neki. Nehézlovasság szóba sem jöhetett, a nagy harci szekerekkel szintén nem boldogultunk volna a bozótban. Több katona mellé meg nagyobb hadtáp dukál, amivel ugyanez a gond. Emellett varázslók is voltak velünk, akiknek hathatós segítségével megsokszorozódott az erőnk. Arlo, Marden, Bromley, Nyhund és Xaldir mind máshogy bűvölnek, és az adott helyzetben a gyors fellépésük miatt a kardjaink és az íjaink hatékonyabbak voltak annál, mint amennyi volt belőlük. Beldon ereje két katonáéval egyenlő, a vadőrök meg trükkösebben lönek, mint bármelyik íjászunk. Orman hős volt, és még halálosan megsebesülve is levágott párat a támadók közül,

hogy mentse az élőket.

Arlo elbámult a fiatal katona fellépésén és határozottságán. A különítmény tagjainak hathatós közbenjárására a toronyból tanúsított bátor magatartása miatt mostanra már őrmesteri rangja volt.

– Természetesen eszem ágában sem volt bírálattal élni, nyilván a helyzetből a lehető legtöbbet hozta ki a tisztelt társaság. Inkább előkészítettem a terepet, hogy lehetőség legyen érvekkel alátámasztani azt, hogy... ööö... hogy minden megfelelően volt tervezve. Azt hiszem, hogy Hagley őrmester ezt meg is tette.

– Mi történt a toronyban? – szólalt meg a királyi küldött váratlanul.

Páran összenéztek. Maida Arlóra pillantott. Miután összeszedte a gondolatait, felállt, és nekikészült a válasznak.

Arlo viszont intett neki, mintegy előzékenységből, majd ránézett a küldöttre.

– Nem tudjuk.

Annak a szeme sem rebbent, csak nézett várakozva. A mágus állta a tekintetét, majd vállát megvonva könnyedebb aláspontját demonstrálandó kérdezte:

– Mire kíváncsi excellenciája?

– Mindenre.

Arlo továbbra sem mutatta idegesség jeleit. Nem úgy, mint Beldon, aki villogó pillantásokkal verte a küldöttet.

– Jó, de honnan kezdjem? A Hamvasoromból való indulással, vagy a leomlott toronyba való belépéssel? Valami támpont jó lenne.

A másik elmosolyodott.

– Onnan kezdi, ahonnan szeretné, nagymester. Nekem van időm. Viszont az előbb már elhangzott sok minden, azokat

nyilván kihagyhatja.

Arlo bólintott, majd nekikezdett:

– Aranea határát átlépve át kellett verekednünk a bozótoson. Csak a folyó nyugati oldala jöhetett számításba, mert átellenben meredek sziklafalak szegélyezik. A sűrűn benőtt növényzet mellett sziklás-köves talajon kellett vonszolni a szekeket. Ez nagyban lelassított minket, mindezek tetejében egyik éjszaka erdei lidércek támadtak ránk. A csapatunk sikeresen verte vissza a támadást, de sajnos voltak halottaink és sebesülteink is. Ilyen előzményekkel érkeztünk meg Turrim Concidit tövébe, ahol azonnal elkezdtük a hely átvizsgálását. Először csak az udvari épületeket vettük sorra, majd eljött a nap, amikor behatoltunk a még álló toronyba is. Elnézést...

Köhintett, majd egy kupába bort töltött magának. Pár korty után folytatta.

– Ami ott történt, az fölöttébb furcsa és megmagyarázhatatlan számunkra. A fenti emeletek felé haladva egyre sötétebb lett, de nem csak bent, hanem a tornyon kívül is. Valamilyen konfúziós varázslat alatt állhattunk, ami elvette a fényt a világból. Xaldimárr – mutatott a nekromantára – feketemágus, de ő sem találkozott még ilyennel. A legfelső szinten találtunk egy ládát, amiben reményeink szerint a próféciaát rejtette el egy bizonyos személy mintegy kétszázötven éve. Mikor kinyitottuk, azonnal menekülőre is kellett fogjuk, mert a láda el volt átkozva. Nyitására pókszerű fenevadak rohantak le minket.

A küldött felemelte a kezét.

– Hogy lehet az, hogy a láda kétszázötven éve érintetlen volt?

– Pardon...? – nézett rá a mágus.

– Önök voltak az elsők, akik ennyi idő után kinyitották?

Arlo szeme alig láthatóan összeszűkül, majd bízva ab-

ban, hogy a hallgatóság nem reagál túl hevesen, ennyit mondott:

– Azért lehetett érintetlen, mert úgy gondoltuk, hogy a közelmúltig senkinek nem volt róla tudomása, hogy az a bizonyos láda azzal a tartalommal ott van. Eleve miatta mentünk oda, ahogya druida mester az előbb már beszámolt róla.

Rövid szünet után folytatta:

– Azt viszont nem mondtam, hogy mi voltunk az elsők, akik kinyitottuk.

Ennél a pontnál izzott a levegő a helyiségben. Némán figyelte mindenki a fejleményeket, csak egy idősebb varázsló köszörülte meg a torkát. Maida kigúvadt szemmel nézett magára. Marden óvatosan a mesterére pillantott, Oly meg idegesen fészkelődött, mert a nevetését kellett visszafojtania a jelenet közben. Úgy döntött, ha önt még egy pohár bort, abból baj nem lehet, de egy keveset kicsöppentett a tölgyfaasztalra, így szemlesütve, és bujkáló vigyorral nyúlt a szalvéta után. Ivy szigorúan nézett rá.

– Mi volt a ládában?

– Semmi – válaszolt rezzenéstelen arccal Arlo.

A küldött egykedvűen mosolyogva faggatta tovább.

– Szóval azt akarja mondani nagymester, hogy amiért odamentek, az egész egyszerűen nem volt ott?

– Igen – segítette ki Bromley a mágust – A láda teljesen üres volt.

A bársonyruhás alak felállt a székből, kipillantott az ablakon, beleszipantott a levegőbe, majd megfordult, és széttárt karokkal kérdezte:

– Akkor miért volt elátkozva?

– Nézze, excellenciás uram – folytatta a druida – Arlo nagymester már jelezte, nem tudjuk, hogy milyen varázslatok

dolgoztak aznap ott, és sajnálatosan azt sem sikerült megfejtelnünk, hogy akik előttünk ott ügyködtek, miféle motiváció hajtotta őket.

Valószínű, hogy a küldött érezte, ez zsákutca, ezért témát váltott.

– Tudtommal ejtettek egy foglyot, aki nem más, mint az a személy, aki a királyunk serege ellen vezette a rajtaütést, és aminek következményeként több katona elesett vagy súlyosan megsebesült. Ő hol van most?

Itt Ivy szólalt meg.

– Bocsásson meg uram, de az illető megadta magát közvetlenül azután, hogy kimentette a király századosát a fogságból.

– Nem ismerem önt, ifjú hölgy...

– Szólítson csak Ivynak. Sajnos a teljes nevemet én sem tudom, mert árva vagyok.

– Árva? – nézett rá a küldött.

– Igen, a vadak tartottak életben Samorudn határában a keleti szigeten, mielőtt egy karaván rám talált. Magamról meséljek, vagy az említett személyről?

Ennél a pontnál Maida lépett közbe.

– Kérem, kérem... Ne bántsuk egymást, hiszen ugyanazon probléma megoldásán próbálunk dolgozni, nem?

A küldött nem adta tanújelét, hogy haragra gyúlt volna az éles nyelvű vadőr viselkedése nyomán. Az viszont látszott rajta, hogy nem hagyja magát ismét csőbe húzni, így ekképpen folytatta:

– Szeretnék beszélni az illetővel. Hozassák ide. Most.

* * *

A torony tetején kint állt a csuklyás alak, és a messzeséget kémlelte déli irányban. Gondolatai és motivációi nem emberiek voltak, de az érzelmei e pillanatban részben igen. Dühöt érzett, de természetesen ez nem látszott rajta. Egy hosszú munka eredménye veszett oda. Földig érő talárját lengette a jeges szél. Vöröslő szemei épphogy kivehetők voltak a csuklya alatt. Legyen bármily hideg, a lélegzete nem látszott, mert hosszú ideje nem lélegzett már.

Egy farkas szimatolt ki a fenyves fái közül, és ahogy megpillantotta őt, felemelte a fejét. Égnek álló farkával kezdte el vizslatni. A csuklyás viszonzta a pillantását, amire az állat behúzta a farkát, és halkán visszahátrált a fák közé. Balról a leomlott épület felett füst gomolygott, és emberi beszéd szüremlett fel. Átlagos tábori csevej, időnként kurjantásokkal és kiabálással vagy röhögéssel.

Az erdő mélyén lévő barlang felől alakok közelítettek, lábuk alatt ropogott a hó. Hamarosan elérték a torony bejáratát. A csuklyás fentről követte az eseményeket. Az egyik érkező felpillantott, majd szemlesütve belépett a romos ajtón. Itt pipára gyújtott, és a padlót bámulva elkezdett töprengeni. Hóval volt eltemetve az ajtó egyik fele, ezt leszámítva minden ugyanúgy nézett ki, mint azon a bizonyos napon, mikor Arlóék csapata megvívta az ütközetet. A férfi mélyet szívott a pipából, majd szemét behunyva fújta ki a füstöt. Ebben a hidegben vastag fehér ködként terjedt az illatos dohányfüst a helyiségben. Még pár pöfékelés, és lecsapta a pipa fedelét, zsebre vágta azt, és elindult fel. Léptei csikorogtak a romos lépcsőkön, légzése egyre mélyebbé vált, ahogy felfelé haladt. A csuklyás a torony tetején türelmesen várt rá. Csak rápillantott, és beszélni kezdett vészjóslóan suttozó hangján:

– A ládánál történt hiba után Arimál szökése újabb rossz

fordulat. Az emberükre, a katonára szükségünk van. Te mész utánuk. Kerítsd elő! Vihetsz bárkit, és felhasználhatsz bármit. Egy a fontos. Hozd vissza!

– Értem uram, úgy lesz ahogy parancsolod.

Még nézett egy darabig, majd sarkon fordult, és távozott. Lefelé menet előkapta a pipát, és folytatta a füstgomolyagok eregetését. Mikor leért, a kísérei kérdően néztek rá.

– Mennünk kell. Elő kell kerítenünk Arimált... A föld alól is.

– Tyű... – rikkantott az egyik. – És ezt mégis, hogy gondolja önagysága? – mutatott felfelé az ujjával.

A másik idegesen nézett rá.

– Talán menj fel, és kérdezd meg tőle! Aztán ha a lépcsőn távozol, nem pedig nyakad törve zuhansz le a torony tetejéről, majd meséld el, jó?

A kotnyeles érdeklődő elnyomott a bajusza alatt egy röhögést, és csak ennyit mondott:

– Nyugodj meg, te barom. Összeszedjük, ami kell, aztán kiderítjük, hová a fenébe tartottak.

– Tényleg, észlénny? Pontosan tudjuk, hogy a fővárosba mentek, nem ez a nagy kérdés, hanem hogy hogyan hozzuk vissza a katonát.

A csuklyás alak visszafordult dél felé, és egy darabig tovább szemlélte a tájat. Ezt követően behunyta a szemét, és hangtalanul elkezdett mormogni. Teljességgel kizárta a környezet ingereit, a zajokat, a hideget, a szelet. Mintha beszélt volna valakihez, de hallani nem lehetett semmit. Az ajkai felől lágy rezgés indult az éteren át, majd halványan terjedt tova a látóhatár felé, hogy aztán fák és felhők felett áradjon szét. Szavakat hozott, és vitt a szél magával, amit egy átlagos emberi fül fel nem foghatott. Ezt csinálta mintegy fél órán át, majd hamut

szórt maga köré, és leült a köré. Szemei még mindig csukva voltak, és úgy is maradtak, míg le nem szállt az éj.

* * *

A főnököt bekísérték a helyiségbe. Mivel kiemelt fogoly volt, abban a megtiszteltetésben részesült, hogy a kapuőrök szerezsen őrnagya a szigorú Galib Al-Wazir kísérte személyesen. Keze össze volt kötözve, és kissé elnyűttnek tűnt. Faustus és a fekete bőrű tiszt összebólintottak a terem két szegletéből. Hagley tisztelgett.

A királyi küldött nem is teketóriázott sokat, két konkrét kérdést idézett felé:

– Hogy hívnak, és kinek dolgozol?

A másik szétnézett a teremben, és enyhe göggel mélyen a szemébe nézett a kérdezőnek.

– Arimál vagyok, a Fullánk. Hogy kinek dolgozom, azt nem tudom pontosan.

– Ezt hogy értsem?

– Szó szerint. Nem ismerem a munkaadómat, és kötve hiszem, hogy van élő személy, aki ismeri igazán.

Arlo itt hevesen érdeklődve figyelt. A társaság többi tagja is szótlanul, és szemlátomást felsrőfolva hallgatta a főnök szavait. A küldött türelmesen várt.

– Aki nekünk adta a parancsokat a toronynál már nem evilági személy. Azt sem tudom, hogy valaha volt-e evilági. A nevét sem tudjuk. Időnként megjelent a barlangunkban, máskor napokra eltűnt. De mindig visszatért, és elmondta, mit tegyünk. Aki nem tette, azzal kegyetlenül elbánt.

– Barlangotok? Kik vagytok ti?

– Rablók.

A küldött kétkedve nézett rá.

– Ott fent északon? Arra semmi nem vezet. Ott nem lehet kirabolni senkit.

– Nem azt mondtam, hogy ott ténykedünk. Csak hogy ott van a barlangunk.

– Hol ténykedtek?

– Ez csak ránk tartozik.

A küldött itt különös arckifejezést vágott. Először szigorúlt ki az arcára, majd diszkréten elnevette magát. Páran összenéztek a helyiségben.

– Ha nem volnék világos, most egy egyszerű kérdést tettem fel, és ha nem válaszolsz magadtól, akkor izzó piszkavassal szedjük ki belőled.

Arimál szintén elnevette magát, majd ennyit mondott:

– Most komolyan, számít az valamit, hogy hol és kiket rabolunk ki?

Arlo szólt közbe ekkor:

– Bocsánat, lehet, volna itt egy mód, hogy könnyen meg tudjuk válaszolni ezt a kérdést – mutatott Mardenre. – De a vádlottnak igazat kell adnom. Sok köze az események kibontásához lehet, hogy nincs annak, hogy merrefelé rabolnak ezek a bizonyos... hogy is mondjam... személyek.

A küldött most először lett ingerült az ülés során.

– Azt majd én tudom, hogy minek mihez van köze.

– Azt meg én, hogy mi történt északon. Vagy mi nem.

Ha van magában egy csöppnyi alkalmazkodó készség, ahelyett hogy itt próbál mindenkire rápirítani, talán hallgathatna rám – vágott vissza szintúgy emelkedett hangon a varázsló.

Mivel a másik nem válaszolt, így folytatta:

– A fiú beleélő, és a tanítványom. Amennyiben ő is akarja, és ha éppen olyan állapotba tud kerülni, használhatjuk a

képességeit, de azok korlátozottak, és nagyon kimerítik, ezért szerettem volna jelezni, hogy fontos: a jó kérdést tegyük fel.

Erre Arimál szólt közbe:

– Nézzék, teljesen lényegtelen, hogy mivel fenyegetnek ahhoz képest, hogy mi történne velem, ha azok ott megtudnák, hogy elárultam őket. Ezért csak akkor beszélek, ha meg tudnak védeni. Ha most elmondok mindent, aztán kiderül, hogy én nem öltem meg senkit, és netán elengednek, nekem végem. Itt szeretnék maradni a városban, lehetőleg elzárva.

– Már azzal elárultad őket, hogy megszőktetted a századost – szólalt meg Oly – szóval ezek után már nyugodtan elmondhatsz bármit.

* * *

A megbeszélés késő estébe nyúlt, végeztével pedig a résztvevők szétszéledtek a városban. Marden hazament a faházába Oly és Ivy társaságában. Nekik kettejüknek a vadonhoz képest túl nyüzsgő volt a nagyváros. Csak Arlo és Maida maradt a Mágusok Tornyában.

– Hogy mondta Arimál? Fekete csuklyás alak, hangja suttogó, a bőre hamufedte és jéghideg? Lehelete nem látszik a fagyban sem. Így volt szó szerint? – kérdezte az öreg.

– Bőre megperzselt és hamufedte... – válaszolt Maida.

A mágus hiába erőltette az emlékezetét, nem rémlett, hogy valakire ráillene ez a leírás. A régi időkben szóltak monda-élőhalottakról, akik az élők közt járnak önakaratukból, de soha nem találkozott egyel sem. A nekromágusok által felállított, járni és cselekedni képes halottak amint megszűnik a kapcsolat köztük és a feltámasztóik között azonnal elterülnek.

Egyszer még fiatal korában a tanulmányai közt olvasott

egy praktikáról, ami abban állt, hogy a megölt személy túlvilágra érkezés előtt megreked egy átjáróban, és a varázslattól függően marad ott ideig-óráig. Természetesen a könyvtár elzárt részlegén találta meg a praktikát. Hogy is szokták mondani? Fiatalkor volt és felelőtlen.

– Öreg barátom, nekem van egy megérzésem – így a nő.

– Miszerint?

– Ha Arimál nem hazudott, és tényleg létezik az a csuklyás, szerintem van egy segítője. Valaki kémkedik neki.

Arlo meglepetten, már-már megütközve nézett rá.

– Hogyan? Áruló lenne köztünk?

– Dehogyan. Nem köztünk. De egy olyan személy lehet, aki itt él a városban, és nyomon tudja kísérni az eseményeket. Gondolj csak bele. A torony tövében lévő minden épület olyan érintetlen volt, mintha csak tegnap távoztak volna az ott lakók. Az enyészetet leszámítva. De semmi nem volt kifosztva vagy megdézsmálva. A titeket ott lesben váró különítmény is előttek kellett, hogy odaérkezzen. Vagyis tudták, hogy oda tartotok.

– Ott van a barlangjuk...

– Azt lehet, hogy csak úgy mondta – tűnődött Maida. – Vagy azóta van csak ott.

– Mi oka lenne hazudni? Önszántából jött el hozzánk, és hozta a századost is. Engem inkább az érdekel, hogy ha a torony közelében volt a barlangjuk, miért volt minden érintetlen ott. Rablókról beszélünk. Még ha érdektelen is nekik, amit ott találnak, minimum feldúlnak mindent a keresés közben. Nekem más megérzésem van, de jobb, ha nem jön be.

* * *

Mel Ramola a nyugati part egyik öblében fekvő, Doria

második legnagyobb városa volt. A csendes és nyugodt vidék biztos helyet adott a hatalmas kikötőnek, ahonnan a legfőbb kereskedelmi utak indultak. Minden évszakban zsúfoltan üzemelt, mivel a déli meleg áramlat – amit a törpék Khraoul tüzes lehetének tulajdonítanak – melegen tartotta. De korántsem annyira, mint a Barrenlandet, a bányászok szigetét vagy akár a Keletország déli részét, ahol a kopár kősvatagban csak a legellenállóbb növények és állatok maradtak életben.

Ez a város nagyon más volt, mint Hamvasorom. Kisebb épületei szétszórtnak, nagy területen épültek, a portákat nagyobbra parcellázták, inkább egy mezővárosra hasonlított, mint egy nagy központra. Az élet is lassabban pörgött, az emberek ráérősebben éltek napjaikat, és valamivel tehetősebbek is voltak a fővárosiaknál.

Csak a kikötői rész, és annak környéke volt nyüzsgő, de az nagyon. A viszonylag kiegyensúlyozott időjárás miatt jelentős mezőgazdasági tevékenység folyt a város falain túl, ami bőven táplálta a kikötő hajóit is. Keleti irányban a Nyugalom Csúcsai látszódtak, a nyugati sziget legnagyobb kiemelkedése, ami a Pocamac-tavat és ugyanezen nevű dzsungelt öltelte körül.

Utolsó havában járt a zord tél, midőn Marden egy hatalmas délutánon belépett a Mel Ramola-i könyvtárba. Széles folyosókon kellett végig haladnia, majd a kísérelője még egyszer rákérdezett, hogy miért is fontos ez a dolog, amire a fiú ismét csak a megbízólevelét mutatta fel.

– Sajnos csak ez az, amit elmondhatok. Maida úrnőm megbízásából jöttem, és a rendházam egyik feladatát hajtom végre.

Miután magára hagyták, lepakolta a tarisznáját, a botját, és levette a talárt is. Nyújtózkodott egy nagyot, és szétné-

zett a helyiségben. Rajta kívül egyetlen egy személy tartózkodott ott éppen, és szemlátomást hidegen hagyta az érkező. Teljesen hétköznapi könyvtárszoba volt, már a varázslók mércéjével persze. Hosszú polcokon könyvek és kódexek ezrei, térképek, mozaikok, és szebbnél-szebb festmények mindenfelé.

Egykedvűen sétált fel-alá, és gondosan memorizálta a tematikákat, amik a polcok sorait jelölték. Ahogy sejtette, egy sarok el volt különítve rácsokkal. Gondosan zárt lakat vigyázott az ott tárolt ritka írásokra. A helyiségben tartózkodó másik személy éppen csak odapillantott, amikor a tizenhat éves fiú elővett egy kulcsot, majd kinyitotta a lakatot.

Ez könnyen ment. Úgy tűnik, nem nagy esemény a zárolt szekció kinyitása érrefelé.

Csak néhány polcot talált, és a könyvek sem sorakoztak olyan szorosan egymás mellé szorítva, mint a mindenki által elérhető részen. Egy sötétlila kódexet keresett, amiben Arlo elmondása szerint nekromágiáról, illetve betiltott varázslatokról van szó. A különleges engedélyt maga Maida írta alá, és ez elég meggyőző érv volt a könyvtárfelelős számára, hogy a fiú rendelkezésére bocsássa a kulcsot.

A legalsó polcon a meggyőzésről talált egy mára már kifakult, alig olvasható könyvet, ahol azt tárgyalták, hogy miképpen lehet valakivel olyasvalamit végrehajtatni, amit nem szeretne. Ezt lehet úgy, hogy az illető tudatában van annak, amit csinál, vagy úgy is, hogy nincs. Hogy mit lehet erről egy egész könyvön keresztül taglalni, azt miután belelapozott, már megértette. Ugyanis ezekből a praktikákból volt, ami állatokra, sőt növényekre működött. Az írás emellett tartalmazta a meggyőzés tudománytörténetét, az iskola létrehozóját, sőt a törvényeket, amik ide vonatkoznak – igaz csak kiegészítésképpen.

Hetekre való érdekes elfoglaltság lett volna ezeket a

nagyszerű szerzeményeket végiglapozni, viszont úgy döntött, hogy időszükében inkább a feladatára összpontosítva folytatja a kódex keresését. De nem állhatta meg, mégis csak elkalandozott. Belebotlott egy tanulmányba, ami a rontás tudományáról szólt. Ahogy sok minden, ez is évezredekre visszamenőleg fejlődő ága volt a vajákolásnak, kezdve az egyszerűbb népi babonákkal, majd az enyhén ártó hatásokon át egészen a halált okozó átkokig.

Egy nekromágiákról szóló tanulmányba botlott hamarosan bele – szó szerint – mert az az egyik alsó polc alól lógott ki. Szemlátomást kevésbé igényes szerző műve lehetett, hiszen egy egyszerű papírfedél közé zárták. Legnagyobb megdöbbenésére Brutus Galenus írta. Felnézett a könyvnek alig nevezhető, kezében éppen nyitva levő papírhalmából, majd kinézett a helyiség másik felébe. A másik alak még mindig az asztal fölé hajolva olvasgatott egykedvűen.

A rácsok mögül kilépve odament a tarisznijához, és kivett belőle egy almát. Elindult vissza, majd visszafordult, és magához vette a tarisznját. A rácsok felé haladva elkezdett benne kutakodni, mintha valamit keresne. Aztán a polcok között szépen belecsúsztotta a Galenus által írt könyvet.

* * *

Másnap eldöntötte, hogy kizárólag a szóban forgó könyv felkutatása lesz a célja. Mintegy órás keresgélés után egy szekrény aljában lelt rá. A falapokra húzott bőr már–már fekete volt, de egykoron talán tényleg lila lehetett. Nem csoda, hogy előző nap nem lelt rá.

Találomra felcsapta.

„Halottélesztés”. Hosszú–hosszú oldalakon taglalta ezt

a bizarr praktikát a szerző, kitérve magára a halottra, a holttest állapotára, valamint, hogy az elhunyt miben múlt ki. Nem is sejtette, hogy a zombi viselkedése mennyi mindentől függhet. Ez viszont koránt sem az, amit keresett. Becsukta, és már tette volna vissza a helyére, mikor valamin megakadt a szeme.

Oldalról szemlélve a könyvet, rést pillantott meg az egymás mellé fektetett lapok között. Óvatosan kinyitotta annál a résznél, és nagy meglepetésére három oldal hiányzott belőle. Valaki nyilvánvalóan kitepte őket.

Odaszaladt az ablakhoz, hátha nappali fényben is észrevehet valami fontos részletet. Alig láthatóan, de az előző oldalon a szemközti lap írása lenyomatot hagyott. Nyilván a hosszú időn át vízszintesen tárolt mű lapjai átnyomódtak egymásra. Nagy bánatára azonban ez még így mindig olvashatatlannak bizonyult.

Szétnézett. Egyedül volt a helyiségben.

Miért ne?

Leült egy székre, a könyvet pedig maga elé tette. Behunyta a szemét, a tenyerét pedig rászorította arra a bizonyos oldalra. Erősen elkezdett koncentrálni, és halvány írás jelent meg a szeme előtt. Aztán el is tűnt.

Nyugalom – gondolta.

Mintegy percig tartó csend után, egyenletes légzést tartva, hangokat kezdett hallani a fejében. Óra ketyegése, macska nyávogása... Kaparászás... Nagyon akarta látni azokat az írott sorokat, és még egy rövid koncentrálás után alámerült a habokban. A tudata máshol szállt, de a teste érzékelte a jelent és a helyszínt, ahol éppen ült.

Jobb kezével görcsösen a penna után kezdett tapogatózni. Meg is találta, és gyorsan elkezdte írni, amit képzeletbeli szemei előtt látott.

Egy romos műhelyben volt.

Hosszú, csimbókos hajú varázsló ült egy asztalnál, és pergameneket rendezgetett maga előtt. Keze remegett, légzése ziháló, szemei véresek. A szöveg, amit pár napja a lapra kapart, így hangzott:

Nyár reggeli harmattal vagy a tél ködével átitatott fenyőtohoz adatik az előző esti hamuhoz. Háromszor emelve a fejed fölé az üstöt ájtatoskodj! Könnyű leszen, mert a szellemek segítenek. Ezután hajolj meg a Nagy Haw–Mon előtt, és mély üdvözlés mondatik, általa meghallgattatik.

A haldoklóhoz lépj, és pár szál haja vétetik. Üstbe dobd. Várj egy keveset, és öntsd le olajjal. Gyűjtsd meg, és zárd rá a helyiséget nagy gonddal. Három napnál előbb be ne menj, mert nagy baj érhet. Vagy megöl, vagy megfertőz az ott fejlődő kreatúrád. De három nap elteltével lenyugszik a lény, és értelme sarjad, szavakat mondhat már.

Etetned itatnod kell még hét hétig, mert gyenge lesz, mint a harmat. Két hét után viszont készen van a hosszú halottad. Legyen hát a praktika neve Hosszú Halál.

A hosszú halottad szíve nem dobog, nem vesz levegőt. Bőre jéghideg és olyan színű, mint, ami megégett, és hamuval szóratott volna meg. Beszéde suttogó és félelmetes. Tüdeje fejletlen és gyenge, mert azt nem tölti léggel, csak ha szólni akar. Szeme heteken belül bevörösödik, szemgolyója eltűnik.

Egy havi gondoskodásod után okosan gondolkodó szolgálóddá válik, de vigyázz! Egyvalamit sose hagyj meg számára, mert föléd hatalmasodik...

Eddig tartott a látomás. Marden kimerült, az asztalra bukott, majd mély álomba merült.

Még sötétebb titkok

Szikrázó napsütésben úszott a város piactere, ez pedig a kockakövek mellett melegséget öntött a szívekbe is, éppen ezért nagy tömeg gyűlt össze hétvégére. Tél végén jártunk. A nagy szobor méltóságteljesen emelkedett a városlakók fölé, és a rikkancsok harsányan hirdették újságjaikat. Velük kiabáltak versenyt az árusok. Ebbe a forgatagba érkezett meg Marden, Ivy és Oly.

– Hol van most? – kérdezte a vadőr lány Bromley-t, aki épp most érkezett a sörfözde elé, hogy találkozzon velük.

– Osbert fogadójában. De kevés ideje van, mert nem szeretné, ha az uralkodó hírét venné, hogy visszatért.

A kockaköveken sietve pár szóban megbeszélték a történeteket.

– A többit majd ő személyesen. Én most rohanok a Mágusok Tornyához.

A fogadóban a házigazda csak egy pillantást vetett rájuk, és a fejével intett. Ők követték. A hátsó ajtón kilépve egy kicsi udvaron át a pincelejáróhoz érkeztek. Lent a pincében volt egy nagy fali dísz, amit a fogadós félrehajtott előttük. Arlo már várta őket.

– Mester, mi ez a sietség? – kérdezte Oly.

A mágus hellyel kínálta őket egy kis asztal körül, majd töltött mindenkinek a fogadós söréből. A vadőr kiitta, majd új pohárral kért.

– Arimált megmérgezték. Az éjjel kiszenvedett. Utána megpróbálták elrabolni Nerva Gordianus századost.

Marden a szájához kapta a kezét.

– Igen, rettenetes dolog. De résen voltunk. Illetve Al-Wazir őrnagy volt résen. A gyilkosság után feltételezte, hogy az elkövető következő szándéka lesz, hogy a századossal is tegyen valamit, és be is jött a tippje. A behatolók viszont elmenekültek.

Itt nagyot húzott a kupából.

– De van más is. Nagy valószínűséggel sikerült utána járni, hogy ki, vagy mi az emlegetett csuklyás személy. Marden elküldtem Mel Ramolába, ahol a birodalom legjobb mágiatörténeti könyvtára található. Nyilvánvaló okokból jobbnak láttam, ha nem én megyek. A feltűnésem gyanút kelthetett volna, és már korábban sem, de a királyi küldöttel való összetűzésem óta különösen nem vagyok jó Winslow királynál...

– Bocsáss meg öreg barátom, hogy közbevágok, de még az előző témához... Ha a behatolók elmenekültek a százados-tól, honnan a gyanú, hogy az elrablására készültek, nem a megölésére, ahogy Arimálnak is?

– Onnan Oly, hogy a menekülés közben hátrahagyták a felszerelésüket. Fegyvert nem hoztak magukkal, csak csupa olyan tárgyat, ami erre utalt. Kötelek, szájpecsek és egy erős és gyorsan ható bódítószer. De hadd térjek vissza a másik témához...

Egy pillanatra elhallgatott, majd kikémlelt a függönydísz mögül.

– Marden megtalált egy régi feljegyzést egy olyan nekomanta praktikáról, amit Xaldimárr is ismert, de sosem hitt benne, hogy ez működhetett, illetve valakinek sikerült volna. A dolog annyira sötét, hogy még a betiltott könyvből is eltávolították. Megkeresésemre azt a választ kaptam, hogy a szóban forgó oldalakat a helyi Mágusok Céhe vezető tüntette el attól

való félelmében, hogy valakinek sikerül a varázslat.

Közben futkosás hallatszott kintről, és a fogadós hangja, ahogy katonákkal vitatkozik. Pár másodperc múlva csizmák csörtettek egyre hangosabban, és a fali takaró félrelibbent. Három kardos katona lépett be a helyiségbe. Pár másodpercig szimatoltak, nézelődtek, majd sarkon fordulva távoztak.

Ivy és Oly értetlenül nézte a jelenetet, csak Marden és Arlo maradt nyugodt, bár ugrásra kész. Mikor a lépteik elhalakultak, Oly hangos nevetésbe tört ki.

– Hol vagy Nyhund, te nyavalyás zöld csavargó, hadd öleljelek meg!

A sarokban megjelent a goblin azon egyszerű mivoltában, ahogy általában szokott. Egy sanda kis mosoly azért bujkált az arcán.

– Most már maradhatunk, ide biztosan nem jönnek többet – kuncogott a mágus is. – De hogy a mondandómat befejezem végre... Marden összesen kétszer vizsgálta meg a könyvet kézrátétellel, és az adottságai segítségével megtudta, hogy a praktikát biztosan sikerre vitték már a múltban, és egy esetben a kreatúra megölte a létrehozóját.

– Tehát létezik egy olyan varázslat, aminek a segítségével az életre keltett lény a mágus aktív közreműködése nélkül is cselekvőképes marad? – kérdezte a nő.

– Nem Ivy, itt nem erről van szó. Nem beszélhetünk életre keltésről, mert az alany még nem halott, amikor az átalakítást elkezdi a mester. Csak haldoklik. Viszont mire az egész szeánsz lezajlik, akkorra már élőhalott. Vagyis nem ver a szíve, nem lélegzik. Testében halott, de az a test továbbra is aktív. Ráadásul anélkül, hogy a mester irányítására szükség lenne. Ez több szempontból is döbbenetes. Először is ugyebár a törvény szerint a nekromanta csak halott testtel manipulálhat. Másrészt

a feltámasztott testnek nem lehet önálló akarata. Utóbbiról most már tudjuk, hogy sajnos lehetséges.

Oly gondterhelt pillantásokkal nézett maga elé.

– Akkor a csuklyás...

– Egy hosszú halott – bólogatott Arlo. – Más nem lehet.

Minden illik rá a leírásból. Közben én is nyomoztam azért, és az andabataktól megtudtam egy és mást. Az ő feljegyzéseikben szerepel egy hideg lény, ami suttogó hangon beszél, A bőre égett, szeme vörös. Évszázadokkal ezelőtti kódexeikben talál-
tam rá, de arra nem volt utalás, hogy akiről szól az élő-e vagy halott. Szerintem ez pusztán csak nem derült ki a számukra a vele való találkozásakor. De volt egy nagyon figyelemre méltó része a leírásnak. Mégpedig az, hogy intelligenciája rendkívüli, gondolkodása összetett és alkalmazkodó.

* * *

Este nem szállt alá a köd. A hideg is csitulni látszott már napról-napra. A tél megadta lassan magát Hamvasorom felett. A palota nyugati oldalánál haladt előre az éjszakai csendben Bromley és a két vadőr, valamint Nyhund. A hatalmas épület pár ablakából fény szűrődött ki. Távolról kopácsolás hallat-
szott, talán ácsok dologoztak a piactéren, hogy a hajnali kez-
déskor álljanak az épületek. Egy nap múlva a kalózok legyőzé-
sének az ünnepe kezdődik.

Mindenki sötét csuklyát, földig érő köpenyt viselt, gon-
dosan rejtve kilétüket. A befelhősödött időjárás is a segítségük-
re volt. Csak a halvány utcai lámpások fénye nyújtott nekik né-
mi támpontot, hogy lássák, hová lépnek. A csónakázó tó után
jobbra fordulva elérték a temetőt. Innen már nem volt messze
az úticéljuk. Hamarosan oda is értek.

– Mindenki nagyon legyen óvatos. Kerüljétek vele a direkt szemkontaktust – mondta Bromley, majd bekopogott.

Xarfax, a feketemágus pincéjének ajtaja előtt álltak. Pár perc múlva neszezés, motoszkálás, és halk szitkozódás hangja jött belülről. Az ajtó mögül ideges hangon szóltak ki:

– Ki az, és mit akar ilyen későn?

– Csak pár kérdést tennénk fel – válaszolt a druida nyugodt hangon.

– Ki kell ahhoz nyissam az ajtót?

– Jó néven vennénk. Legfőképpen arra vagyunk kíváncsiak, hogy kivel beszélünk jelenleg.

Az ajtó halk kattanással feltárult, majd előlépett egy fiatal nekromanta a háttérből. Számítottak erre a fordulatra, Bromley mégis egy kissé idegesen jelezte, hogy nem vele szeretne beszélni. Erre a másik jelezte, hogy a mestere alszik.

– Alszik? – így Oly. – Xarfax szokott aludni?

– Távozzanak! – jött a válasz, és az ajtót nyitó már éppen becsapta volna azt, de a vadőr időben odacsúsztotta a csizmáját a küszöb elé. Csak egyet villant a totempálca, mire Oly az arcához kapta a kezét, és fájdalmasan felkiáltott. Szájától a bal szeme aláig izzó seb tátongott.

A hirtelen támadt csetepatéban Ivy tűnt a leghatékonyabbnak. Egyszerűen behúzott egyet a fiatal varázslónak, aki megtántorodott, majd elterült a földön.

– Mutasd – ugrott oda hozzá Bromley, de ahogy megérintette a vadőr arcát, már az ő kezét is kezdte égetni a rontás. Mielőtt a helyzet romlani kezdett volna, fájdalmas hangon ennyit mondott:

– Ardentí Vulnere Sana!

Ez elég volt a saját kezén terjedő átok megfékezésére, de Oly arca nagyon csúnyán sérült. Az ellenvarázs viszont a

fájdalmat megszüntette, és a szövetromlás is megállt, sőt, meg is száradt a seb felülete.

– Istenem, Oly, mutasd! – lépett oda a lány aggódó hangon. – Ez szörnyű, most azonnal elmegyünk Arlóhoz.

– Fenéket! – szitkozódott a másik. – Nem azért jöttem ide, hogy most forduljak sarkon. Rendben leszek. Nyomás lefelé!

Majd nagy lendülettel megindult előre tartott ijjal.

Ezzel egy kis zavart keltett, de sok idejük nem volt már töprengeni. Ivy rövid törrel, Bromley egy buzogánnyal követte. Hátralé a goblin ment beavatkozásra készen. Rövid lépcsősoron haladtak le, majd egy kanyar után újabb lépcső következett. Fáklya világított az egyik falon, talán a tanonc gyújthatta meg. Fogtak egy olajlámpást, és sietve körbenéztek. Oly leengedte az iját, és sorra járta a helyiségeket. Volt itt minden, amitől meghül az emberben a vér. Preparált állatok, csontok, koponyák, és mindenféle üvegben alkimista kegyszerek, gyertyák, és leégett fáklyák. A pince leghátsóbb helyisége lehetett Xarfax hálószobája, itt az előzőekhez hasonlóan senki sem tartózkodott. A falak mellett polcokon gondosan rendszerezve könyvek százai álltak, egy nyitott szekrényben talárok, és totempálcák.

A polcon álló nagy kristálygömb keltette fel a sérült arcú vadőr figyelmét, és már nyúlt volna érte, de a druida közbelépett.

– Ne! Semmihez ne nyúljatok. Ki tudja, mi van elátkozva.

– Azért ahogy nézem, jól jövedelmez a feketemágia – jegyezte meg Nyhund. – Csak a könyvtára egy kisebb vagyont ér.

* * *

Xarfax elhagyta a várost. A tanítványa készséggel elmesélt mindent. Annyira megijedt a történetek miatt, és annyira megbánó magatartást tanúsított, hogy már szinte megsajnálták. Oly arcán örökre látszódni fog az átok nyoma, de az ő betört orra sem lesz a régi már. A vadőr nem neheztelt különösebben a fiúra, de feddő hangon javasolta neki, hogy válassza a mágia egy másik ágát.

A rablóvezér meggyilkolását Xarfax szervezte meg, ahogyan a százados elrablását is, sőt, utóbbiban részt is vett. Legnagyobb meglepetésükre a tiltott nekromanta kódex hiányzó oldalait megtalálták a holmijai között. Hogy miként jutott ez el hozzá a Mel Ramola-i könyvtárból, egyelőre rejtély. De vagy a rend vezető mágusa nem mondott igazat, miszerint ő távolította el a lapokat a könyvből, vagy tudta nélkül lopta el valaki, és adta át a feketemágusnak. Esetleg ő maga adta oda.

További kérdések merültek fel, például, hogy minek neki ez az írás? Talán alkotni akart egy hosszú halottat? Esetleg sikerült neki? Esetleg az ő teremtménye a csuklyás alak? Vagy a jövőben akar? Nyilván az írást lemásolta, vagy megjegyezte a praktikát.

Arlo első dolga volt egy tervet kidolgozni Xarfax kérekezésére. Előtte viszont eldöntötte, hogy utánajár, miféle rontás volt a ládán Turrin Conciditnél. Az a tény, hogy a próféciához vezető nyom érintetlenül benne volt, alátámasztja Brutus Galenus történetét Urkondról a táltosról, aki védővarázslatot tett rá, de azt még nem tudták, hogy a szörnyeket elszabadító mágia kitől származhatott.

Nero Gordianus százados felvetése szerint talán Kajdum elveszett botja okozhatta azt, aminek a helyszínen kellett lennie. Sajnos az események örvénylése közben a helyiség át-

vizsgálása félbe szakadt. Egy ősi legenda szerint Kajdum botja elveszett, és megmagyarázhatatlan események után gyakran tulajdonítottak neki szerepet. Az a bot nem ebből a világból származott, ahogy Kajdum sem, valaki egy utazó monoliton hozta át valahonnan.

– Meg kell látogatnunk Avius mestert – jegyezte meg Bromley.

A százados megütközve nézett rá:

– Megörültél, druida uram? Oda csak egy utazó monolittal juthatnánk el, azokat viszont emberemlékezet óta nem használta senki.

– És rendkívül veszélyesek – válaszolta Hagley.

– Igen, ezért nem használjuk őket mostanában – így Bromley.

* * *

Xarfax a Nagy Vulkán felé néző alagúton haladt sietve, hóna alatt egy nagy, púposra tömött tarisznya. Fekete csuhája alól hosszú szakálla látszódott csak. Feltételezése szerint mostanra már nagyjából rájöttek, hogy ő áll bizonyos események mögött, és nem állt szándékában felelni miattuk. Teljes magabiztossággal lépkedett az évszázados csatornarendszerben, ahol az egyedüli fényforrást a fáklyája biztosította számára. Léptei nyomán a vizesebb részeken tocsogó hang hallatszott, időnként patkányok rebbentek szét jöttére. Egy helyen a plafon leomlott, itt némi egyensúlyozással kellett átlávrozzon. Máshol mély szakadék nyílt. Szemlátomást a víz mosta alá a padlót, ahol hosszú gerendákat dobott valaki keresztbe. Ideglelős volt erre felé haladni, épeszű ember biztosan nem használta volna ezt a járatot. Xarfaxot természetesen nem rettentette meg a hely mi-

volta. Egyedül amiatt aggódott, hogy a kijáratnál már várják. Igaz, ehhez az kellett volna, hogy ismerjék a csatornarendszer erre kígyózó folyosóit, de mivel ennek az ellenkezőjében nem lehetett biztos, még sietősebbre vette a lépteit.

Egy helyen az út háromfelé ágazott. Balra bedobott egy nagy darab kenyeret, amire valami mozgás keletkezett, és állatok marakodásának a hangja szűrődött át a sötétben. Ezt kihasználva jobbra fordult, majd a pálcáján tartva a kezét, megszorázta a lépteit. Mire elhalad, a bal oldali folyosó sötétjéből előlépett pár kutyaszerű torz lény. Szájukat nyaldosva szimatoltak a sötétben, szemük kifehéredve nézte a semmit.

Pókhálók lógtak a plafonról, helyenként nagy vakolatdarabokat tartva, a falak téglái kilógva, itt-ott lepotyogva. Hátrafordult, hogy követik-e a kutyák, de nem észlelt semmi mozgást. Húsz percnyi kaptatás után egy emelkedő járaton halvány fényt pillantott meg. Még éjszaka volt, a Hold szolgáltatta.

A kijáratnál óvatosan kikémlelt, pálcáját maga elé tartva.

– Mutasd magad, aki élsz!

Fülett, és figyelt. Az éjszaka csendes és sötét maradt.

– Mutasd magad, halott!

A földön pár halványkék fényfolt tűnt fel. Kisebbek és nagyobbak, mind mozdulatlan.

– Jól van, drágáim, egyedül vagyunk. Csak én és a halottjaim...

Azzal nekiiramodott a rengetegnek. Mintegy órányi sűrűben menetelés után kis kunyhóhoz ért. A keleti égbolt ekkorra már kezdett világosodni, és a csípős reggeli fagy zúzmarája ült ki a szakállára. Hozzáért a kilincshez a pálcájával, amitől az magától elfordult. Rendkívül egyszerű, de céltudatos tervezés eredményét mutatta belülről a kisház, mindössze két helyiség-

gel. A rönkökből és vastag deszkákból kialakított falak, a zsin-delytető melegséget és otthonosságot kölcsönzött az egyébként hideg lelkű gazdájának, aki most részben kényszerűségből kell, hogy berendezkedjen itt.

Tüzet gyújtott a kis kandallóban, ami az egyedüli kő-építmény volt itt. Vízet tett fel melegedni, és leült megpihenni egy kicsit az asztalhoz. Ekkorra már kivilágosodott, és a felkelő Nap hosszú, téliesen elnyúlt árnyékokkal rajzolta körbe a falakat. Farkas vonyított odakint, és nyugatról sötét felhők érkeztek, talán a tél utolsó tomboló haragját megszemélyesítendő.

Gondolatai messze jártak. A mindenki által félt, és általában óvatosan megközelíthető feketemágus jelen pillanatban szokásos nyugalma helyett enyhe idegességet érzett. Általában semmi olyan nem szokott történni az életében, ami jelentős változást hozhatna, most viszont hosszú idő óta először találkozott a kiszámíthatatlansággal a jövőt tekintve. A balul elsült akciója miatt talán kegyvesztetté válik bizonyos körökben. A csuklyás még nem jelentkezett, de tudta, hogy fog. Rendíthetetlen hatalma először tűnt megingathatónak. Megtűrtsége könnyen átfordulhat üldözöttségbe.

Bugyogva forró víz hangja billentette ki a gondolataiból. Lehúzta a tűzről, majd füveket szórt bele, és töltött egy kupába.

A tarisznyájából elővett pár könyvet és papírtekerceset. Töprengve nézett maga elé. Minden adott volt. Mindene meg is volt. Kivéve egyvalamit. Még sosem végzett nekromanta praktikát élő személyen. Talán csak a dolog kellemetlen velejárói miatt, talán valamiféle erkölcsi gátlás okából, de egyelőre nem tudta rászánni magát. Jó ideje nála volt már az a papír, és már betéve tudott minden egyes szót, ami szerepelt rajta, de egyvalami hiányzott. Ami minden fiatal feketemágusnál is hiányzik a

kezdetekkor. Ezeket a sötét dolgokat nem elég ismerni, akarni is kell őket. Haldokló személyt nem találni minden sarkon. Valakit haldokló állapotba hozni sem könnyű, már csak pusztá válóságában is, nemhogy ezt akarni. Ő magán sosem érzett ilyen gátlást, egészen fiatal korától tudta, hogy ezt a bizzarr mágiát akarja elsajátítani, most azonban kétségei támadtak.

Egy megoldás van. És úgy érezte, ebben a pillanatban tudta meghozni a döntést, és összeszedni hozzá a kellő mennyiségű bátorságot.

Kitett az asztalra egy fenyőtobozt és egy üvegcsét egy kevés hamuval. A nagy üstje ott állt a tűzhely mellett. Hosszú hajából levágott egy fürtöt, és a többi kellék mellé fektette.

Kint olvadt dér csöpögött le a tetőről. Enyhe szellő mozgatta a gallyakat, és a még rajtuk maradt elszáradt leveleket. Talán ez a megfelelő időpont? Lesz jobb helyett? Várjon még? Tudja, mit akar. Jó ideje tudja.

Átnyúlt az asztalon, és a tarisznyájából elővett egy fiolát. Rövid tanakodás után kihúzta belőle a dugót, majd kiitta a tartalmát. Zihálva a földre rogyott. Erőnek erejével felhúzta magát a székre, majd remegő kezével beledobta a fenyőtobozt az üstbe.

Folytatása következik...

Harmadik irka

Jegyzetek:

Harmadik irka

Harmadik irka